

Detektiv Kjellsson
Frídda

Daniel Janú

DETEKTIV KJELSSON

Frída

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

DETEKTIV KJELSSON

Frída

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vražné, Hynčice 2021

Česky

ISBN 978-80-7681-000-6 EPUB

ISBN 978-80-7681-001-3 MOBI

ISBN 978-80-7681-002-0 PDF

Obsah

1. Egense, 10:34, 23. října 2018
2. Aalborg, Søndre Skovvej, 12:10
3. Mølleparkvej, 14:15
4. Aalborg, Oddělení X, 08:43, 24. října 2018
5. Mølleparkvej, 18:55
6. Aalborg, Oddělení X, 07:13, 25. října 2018
7. Asylvej 14, 10:48
8. Aalborg, Nemocnice 13:48
9. Aalborg, Oddělení X, 15:24
10. Oddělení Psychiatrie, 07:10, 26. října 2018
11. Aalborg, cestou na oddělení, 09:24, 26. října 2018
12. Nemocnice, psychiatrické oddělení, 17:20
13. Aalborg, Psychiatrické oddělení, 08:24, 27. října 2018
14. Psychiatrické oddělení, 12:30
15. Aalborg, Jupitervej, 14:15
16. Aalborg, Oddělení X, 15:34
17. Cesta vlakem do Viborgu, 17:24
18. Vilborg, hotel STAR, 19:14
19. Vilborg, hotel STAR, 09:04, 28 října 2018
20. Švédsko, Varberg, 15:01, 28 října 2018

1. Egense, 10:34, 23. října 2018

Černé SUV zastavilo pět metrů před místem činu. Kapitán Kjelsson a seržantka Romstromová, zástupci kriminální policie dorazili na místo jako první. Tělo našel jeden z místních, který zavolal okamžitě do Aalborgu na policii.

„Tělo ohlásil nějaký Niels Riggensen,“ pronesl Kjelsson v okamžiku, kdy opustil vůz.

Romstromová byla hned za ním. Nekomentovala to, chtěla vidět mrtvolu.

„Je to půl hodina cesty,“ ozval se znovu kapitán.

Zřejmě měl dnes povídkou, na rozdíl od seržantky, která opatrně našlapovala na omrzlé kameny.

„Je to kousek k východnímu pobřeží Dánska,“ dodal a odmlčel se, když si všiml, že ho Romstromová neposlouchá.

„Fakt jsem dneska špatně spala,“ pronesla.

„Zlé sny?“

„Nepamatuji si.“

„Nikdo tu není?“ poznamenal Kjelsson.

Poté, co dorazili na místo.

„A koho jsi tu čekal?“

„Myslel jsem, že tu někdo počká,“ odvětil a přistoupil k mrtvému tělu.

„A mluvil jsi s doktorem Klaasem?“

„Je v Kodani. Přijede odpoledne. Necháme převést mrtvolu k nám do márnice.“

„Už teď je tělo poměrně ztuhlé.“

„Skoro to vypadá, že než ho sem někdo vyhodil, musel ho mít v mrazáku,“ poznamenal detektiv.

Seržantka přistoupila k hlavě mrtvého a shýbla se k němu.

„Má na sobě nějaké malování, make up?!“ podivila se.

„Gay?“

„Má snubní prsten. Nemyslím si, že byl gay. Možná nějaký herec, nebo urban artist.“

„Co je urban artist?“

„Takový městský pouliční umělec.“

„Už chápu,“ kývl a nasadil si gumové rukavice.

Všiml si roztrhnuté nohavice. Při ohledání se ujistil, že tam není zranění způsobené cizím předmětem. Kus cizího předmětu však trčel z boku oběti. V první chvíli to vypadalo jako dřevěné. Při dotyku však zjistil, že je to plast.

„Možná vím, jak zemřel,“ ozval se kapitán.

„Co je to?“

„Nějaký plast.“

„Hm, podívám se,“ vykročila k němu.

Sehnula se a podívala se.

„Zkusíme s ním pohnout!“ navrhl a snažila se ho přetočit na druhý bok.

Kjelsson ji pomohl.

Aha!

Rostromová ukázala prstem na hrot, který trčel z jeho těla.

„Je to kus šípů,“ zareagoval pohotově kapitán.

„Přesně tak,“ přitakala.

„Naše oběť byla střelena šípem,“ upřesnil Kjelsson.

„To, ale neznamená, že proto zemřela...“

„...někdo ho z nějakého důvodu strčil do mrazáku,“ přerušil ji kapitán.

Romstromová jen pokynula hlavou a zvedla se. Pak se otočila k pobřeží. „Nebo ho pohodili mezi útesy. V noci už je dost velká zima, aby ztuhl.“

„Možné to je,“ přitakal kapitán.

„Zavoláme výjezdovku, ať se postarají o převoz mrtvého do naší márnice,“ špitla a pohlédla směrem k pobřeží.

„Má velmi zvláštní stříh košile,“ poznamenal Kjelsson a vedl prst podél jeho těla.

„Asi to byl opravdu nějaký street artist,“ dodala, když vrátila svůj pohled k mrtvému.

Kapitán mu sáhl do kapes, jak u kalhot, tak i u košile, ale nic nenašel.

„Doklady u sebe nemá, že?“

„Ne,“ odvětil a zvedl k ní zrak.

„Uděláme pár fotek a třeba ho někdo bude znát. Jestli nebude v databázi, tak to nebude jednoduché,“ zkonstatovala jako zkušená kriminalistka a strčila si ruce do kapes.

„Zima?!“

„Docela jo.“

Kjelsson se zvedl a vytáhl z kapsy svého kabátu kus smotané žluto černé pásky.

„Máš sebou kus pro případ, kdyby došla?!“ poznamenala s úsměvem na tváři.

„Jsem rád, že se ti vrátila dobrá nálada,“ dodal.

„Vždyť víš, že u mě to netrvá dlouho.“

„Jak co.“

Romstromová se zamračila. Věděla moc dobře, na co naráží. Pak se ale usmála a mávnutím to přešla.

„Vrátíme se do Aalborgu a shrneme si to,“ řekl Kjelsson a vyrazil k vozu.

„Na naší tabuli,“ podotkla s pozvednutím obočí.

„Skoro to znělo, jako by se ti naše tabule nelíbila,“ podotkl kapitán.

Romstromová to zřejmě chtěla ještě okomentovat, ale přerušil ji telefon.

„Kjelsson!“

„Admunsen!“

„Co pro vás mohu udělat, veliteli?“

„Máme hlášenou mrtvolu na Søndre Skovvej,“ odvětil major.

„Teď jsme na Egense.“

„Chci vás teď v Søndre Skovvej.“

„Dobře, jedeme tam!“

„Už tam na váš čeká výjezdový vůz.“

„Když jsme u těch výjezdových vozů, potřebujeme převézt tu mrtvolu z Egense k nám. Doktor Klaas se na to vrhne, až se vrátí z Kodaně.“

„Dobře, zařídím to.“

„Díky, veliteli.“

„Jasný.“

Major Admunsen se odmlčel. Telefon utichl. Detektiv Kjelsson ho strčil zpátky do kapsy a pohlédl na seržantku.

„Máme další mrtvolu na Søndre Skovvej,“ spustil.

„Aha. To nám začal ten den moc hezky,“ dodala Romstromová s jemnou ironií na jazyku.

„To vskutku, ano,“ přitakal Kjelsson a pokračoval k vozu.

„Není to někde u nemocnice?“

„Jo, to je.“

„Jsem zvědavá,“ podotkla a upravila si kabát.

Říjnové dopoledne bylo opravdu chladné. Policisté nasedli do černého vozu a vyrazili směrem k Aalborské nemocnici. Kapitán zapnul topení, aby se alespoň cestou tam na chvíli ohřáli.

2. Aalborg, Søndre Skovvej,

12:10

Černé SUV se blížilo k nemocnici, tam už stály dva policejní vozy. Jeden z nich měl spuštěný maják a vytvořil zátaras v pravém jízdním pruhu. Romstromová přibrzdila u rozcestí a stočila vozidlo doprava. Hned u prvního červeného BMW stál policista. Ukazoval, abychom přibrzdili.

„Kjelsson,“ představil se kapitán staženým okénkem u spolujezdce.

„Už vám volali?“ promluvil strážník.

„Ano.“

„Můžete zaparkovat hned vedle toho BMW,“ řekl a ukázal na volné parkovací místo.

Seržantka zatočila ostře doprava a zastavila. Kapitán vystoupil. Strážník k němu okamžitě přiběhl.

„Já jsem Moldensen,“ představil se a pokračoval. „Mrtvého muže nahlásil Richard Hendersen.“

„A kde je ten muž?“

„Bylo to telefonické oznámení.“

„Ukažte nám místo činu,“ pobídl ho Kjelsson a počkal, až dorazí i seržantka Romstromová.

Policista si seržantku hned změřil od hlavy až k patě. Evidentně se mu líbila.

„Pojďte, strážníku!“ ozval se kapitán, když si všiml, jak nad ní mladý policista slintá.

„O-ovšem, jdeme!“ vyhrkl a přidal do kroku.

Jakmile dohnal kapitána, ušklíbl se. Kjelsson to jen přešel. Nechtěl s ním probírat chlapské poznámky typu, ona je kus a že by za to stála. To rozhodně nechtěl. Obzvláště, když to byla jeho partnerka.

* * *

Během několika minut dorazili na místo. Mrtvola ležela ve vysoké trávě zalesněného prostranství. Už od prvního pohledu, bylo dost pravděpodobné, že ho také někdo měl nějakou dobu v mrazáku.

„Hýbal s ním někdo?“ zeptal se Kjelsson strážníka, který jedním očkem pokukoval po seržantce.

Strážník nereagoval.

„Slyšíte!“ kapitánův hlas zaburácel krajinou, až vyplašil zdejší drobné ptactvo, které vylétlo z keře.

„Omlouvám se, kapitáne...“

„...tady budete!“ vyhrkl na něho a ukázal rukou, aby se postavil před mrtvolu.

Seržantka se jen pousmála. Ne, že by se jí to nelíbilo, ale byli tu kvůli případu.

„Hýbali jste s ním někdo?“ zeptal se Kjelsson.

„Ne.“

„Dobře, tak se na něho podíváme,“ řekl a vytáhl gumové rukavice.

Sehnul se k mrtvému. Hned mu osahal břicho, které v sobě nemělo žádný cizí předmět.

„Myslíš, že by ho mohl zabít stejný vrah?“ zeptala se Romstromová.

„Není to jediná mrtvola tohoto druhu?“ vstoupil do toho strážník a usmál se na seržantku.

Seržantka přikývla.

„Vím, že by to byla moc velká souhra okolností, ale zkusit jsem to musel,“ odvětil kapitán.

„Jasný.“

„Jasný.“

To druhé *jasný* vylétlo z úst strážníka Moldensena a Kjelson to nenechal bez povšimnutí.

„Jste policista nebo papoušek?!“

„Co mám udělat!“ vyhrkl Moldensen odhodlaně.

„Dojdete pro výstražný trojúhelník a vezmete lano.“

„Ano!“

Strážník vyběhl k autu, bez sebemenších pochyb, na co to kapitán potřebuje. Nepřemýšlel, soustředil se jen na to, aby splnil jeho žádost.

„Na co potřebujeme výstražný trojúhelník?“ zeptala se Romstromová.

„Na nic.“

„Takže...?!“

„Zírá na tebe, a kdyby mohl...““

„...tak mě pozve na rande!“ usmála se. „Nejsem slepá.“

„Ovšem.“

„Snad nežárliš?“

„A kdyby?“

„Hm, to je milé,“ odvětila a pohladila ho po tváři.

Zrovna ve chvíli, kdy přicházel strážník Moldensen s věcmi, o které si kapitán řekl.

„Mám to,“ řekl a zklamaně se podíval na seržantku.

Kapitán ukázal rukou vedle sebe. Strážník kývl a položil to na zem.

„Jednou určitě najdete tu pravou,“ šeptla k němu seržantka.

„Vážně?“ pokrčil rameny.

„Určitě.“

„V poslední době mám smůlu,“ svěřil se. „V Kongresovém centru jsem potkal jednu štíhlou a krásnou brunetku. Oslovil jsem jí, ale neměla čas. Tak jsem jí zavolal. Omluvila se, že spěchá na poradu. Tak jsem ji poslal dopis...“

„...dopis?“ udivila se Romstromová.

„Připadalo mi to romantické.“

„To také bylo.“

„Hm.“

„Jaká byla odezva?“

„Dopis mi vrátila s opravenými chybami zpátky,“ odvětil.

Seržantka pozvedla obočí a držela se, aby nevybouchla smíchy.

„Už jste tam skončili!“ ozval se Kjellsson.

Celou situaci tak zachránil. Seržantka k němu přistoupila.

„Zjistil jsi něco?“

„Bodná rána tady z boku,“ ukázal místo mezi pátým a šestým obratlem.

„Cizí předmět?“

„Nezjištěn.“

„A nemá make up, jak ta oběť v Egense,“ dodala Romstromová.

„No, jsem zvědavý, co zjistí Klaas. Ale vypadá to, že vrah oběti nejdříve zabije a poté někde uskladní v nějakém mrazícím zařízení.“

„Asi nejbližší takové místo je na 180-té, supermarket Meny. Mají tam velké mrazicí boxy,“ zareagoval pohotově Moldensen.

„Jak to víte?“ zeptal se kapitán.

„Hned naproti je prodejna hudebních nástrojů.“

„Hrajete na nějaký nástroj?“ zeptala se Romstromová.

Strážník už se nadechoval, když je Kjellsson přerušil.

„Jste všímavý.“

„A k čemu ty věci?!“ ukázal Moldensen rukou na výstražný trojúhelník a na lano.

„Můžete to odnést zpět, už to nebudu potřebovat.“

„Vystřelil jste si ze mě...“

„...odneste to zpět, díky!“

„A já myslel...“

„...můžete jít, strážníku!“

Kjellsson byl k němu opravdu odměřený a Moldensen si to bohužel nechal líbit.

„Rozumím,“ strážník kývl a odnesl věci znovu do auta.

U auta ho zastavil jeho kolega.

„K čemu jsi potřeboval ty věci?!“ zeptal se.

„Už na nic!“ odsekl Moldensen a vrátil je zpátky do kufru.

Jeho kolega v podobném věku, pokrčil rameny a už si ho nevšímal.

* * *

Romstromová se mezitím přiblížila ke Kjelssonovi a šfouchla ho do boku.

„Co je?!“ ohradil se proti ní.

„To bych se měla zeptat já tebe!“

„Nic!“

„Neřekla bych. Ten kluk ti nic neudělal, a jen protože na mě koukal, na něho nemusíš být tak ostřej!“

„Netuším, co to do mě vjelo.“

„Až s tebou nebudu chtít být, řeknu ti to. Zatím se nic nemění.“

„Je mladej, hezkej...“

„...a naivní!“

„To jsem také, jsem mnohem starší než ty a začal jsem si s tebou!“

„Tak se nechovej, jako žárlivka, nebo to s tebou skončím!“
zavrčela a ustoupila dva metry do strany.

Kjelsson jen kývl a už o tom nemluvil.

* * *

Když strážník Moldensen dorazil, mluvil do vysílačky.

„Ano rozumím, já mu to vyřídím!“

Kjelsson zaměřil svůj pohled ke strážníkovi, který právě ukončil hovor s dispečinkem.

„Kapitáne...“

„...poslouchám!“

„Dostali jsme hlášení, že v Hobrovej naproti prodejně automobilů našel zákazník mrtvého muže.“

„Kde?“

„V Hobrovej.“

Kjelsson se otočil k seržantce.

„Nevěřím vlastním uším,“ promluvila a vykročila k vozu.

„Zavolejte na dispečink, ať zajistí převoz mrtvého k nám do márnice!“ nařídil kapitán.

„Zařídím to!“

„Omlouvám se, že jsem se choval tak povýšenecky,“ sykl Kjelsson a poklepal ho na rameni.

„Kolegové si ze mě také občas vystřelí,“ podotkl Moldensen a pokynul hlavou.

„Nezapomeňte tam zavolat, ať se to tady vyklidí. A ten policejní vůz už nemusí blokovat pravý jízdní pruh,“ poznamenal kapitán a vyrazil k jejich vozidlu.

„Rozumím!“ dodal strážník a sledoval, jak postava kapitána Kjelssona mizí v černém voze.

Romstromová byla už připravená. Stejně tak jako vůz, jehož motor už běžel. Připraven k jízdě. Tentokrát k Hobrovej.

3. Mølleparkvej, 14:15

U cesty stála štíhlá dlouhovlasá blondýnka, když vedle ní zastavil vůz s norskou poznávací značkou.

„Dobrý den, mohu se vás na něco zeptat?“ zeptal se muž.

„Jistě,“ kývla žena.

„Jak se dostanu ke Kongresovému centru?“

„Musíte na Hobrovej,“ ukázala. „A pak rovně. Přejedete velkou křižovatkou, je to ta druhá velká budova napravo. To nepřehlídnete!“

„Děkuji, jste zdravotní sestra?!“ všiml si bílého límečku, který jí vyčníval zpoza teplého kabátu.

„Ano,“ pousmála se a zvedla límec u kabátu.

„Nemusíte se za to stydět, slečno. Je to velmi záslužná činnost.“

„Příbuzní pacientů to tak mnohdy nevidí.“

„Myslí si, že jste tam jenom pro ně a dělají si z vás sluhy, že?“

„Ano. Evidentně znáte poměry v nemocnicích.“

„Jsem Olof Balgasson, kardiolog,“ představil se muž a nabídl odvoz.

„Jste hodný, ale pro mě přijede bratr.“

„V pořádku. Jsem cizí,“ pokynul uznale hlavou a už se chystal k odjezdu, když k němu žena přistoupila.

„Ale jindy bych si s vámi ráda vyšla,“ pronesla.

Rozhodně tím doktora Balgassona překvapila. V první chvíli na ní vytřeštil své modré oči, ale pak se pousmál a souhlasil.

„Kdy a kam pro vás mám přijet?“ zeptal se.

Žena se nadechovala k proslovu, když se blížilo bílé Volvo.

„Můj bratr už jede!“

„A kdy se uvidíme?“ zeptal se Balgasson.

„Zítra v sedm večer zase tady. Buďte přesný!“ odvětila a vyrazila k vozu, který zastavil na nejbližším parkovišti.

„Dobře,“ usmál se řidič ve stříbrném Audi a odjel.

Žena vyrazila k bílému Volvu, ze kterého vyskočil nabroušený muž.

„Kdo to byl? Co ti chtěl?!“ vyhrkl.

„Neviděl jsi poznávací značku?“

„Co?!“

„Tak viděl nebo ne?“

„Neviděl.“

„Byl to Nor a chtěl vědět, kde je kongresové centrum.“

„Dobře,“ kývl muž a vrátil se do vozu.

Žena se posadila na místo spolujezdce.

„To by mě zajímalo, Einare, co bys udělal, kdybych s ním šla na rande,“ pronesla sebevědomě.

„Asi bych ti řekl, Friddo, že to není dobrý nápad,“ odvětil se stejným klidem jako ona a vycouval s vozem z parkoviště.

„Nemůžeš mě pořád hlídat.“

„Až budu vědět, že je nás otec mrtvý, a nebude ti hrozit nebezpečí od chlapů jako je on, nechám tě jít,“ odvětil.

„Už aby to bylo,“ odfoukla si.